

Af den øvrige offentlige gæld pr. 31. august 1984 på i alt 48,1 mia kr. udgør \$-andelen 34,5 pct. eller 16,6 mia kr.

Den samlede private nettogæld til udlandet udgjorde ifølge Nationalbanken 72,5 mia kr. pr. 31. december 1983 med en anslået \$-andel på 35 pct. eller ca. 25 mia kr.

Hvis det som et regneeksempel forudsættes, at forrentningen af den private udenlandske nettogæld og den øvrige offentlige gæld påvirkes af \$-kursændringer på samme måde som forrentningen af statsgælden, vil en \$-kursændring på f.eks. 5 pct. medføre en årlig renteudgiftsstigning vedrørende den øvrige offentlige og den private udenlandske gæld på 90 henholdsvis 130 mill. kr.

Det kan tilføjes, at en væsentlig del af valutareserverne på 44,4 mia kr. pr. 31. august 1984 udgøres af dollarfordringer. En dollarkursstigning vil derfor medføre en øget renteindtægt vedrørende valutareserverne.

Spørgsmål 4:

Det bedes med eksempler belyst, hvad indførelse af kassebindingsregler vil betyde for rentekontoen.

Svar:

Indførelse af kassebindingsregler indebærer, at en række finansielle institutioner pålægges at binde penge i Nationalbanken til en lav eller slet ingen forrentning. Ved et uændret behov for indenlandsk likviditetsopsugning vil statens indenlandske obligationslåntagning kunne nedsættes. For statens rentekonto vil dette isoleret set betyde en nedgang i renteudgifterne svarende til markedsrenten af de bundne beløb.

Rentekontoen kan imidlertid ikke betragtes isoleret, idet der vil være en række faktorer, som medfører, at saldoen på statsbudgettet ikke forbedres i samme omfang. Først og fremmest vil Nationalbankens overskud, der overføres til staten (jfr. § 4), blive nedsat med eventuelle udgifter til forrentning af de bundne midler. Hertil kommer en række mulige afledede negative virkninger for statens (og kommunernes) skatteprovenu. Hvis de realrenteafgiftspligtige investorer omfattes af kassebindingsreglerne, vil provenuet af realrenteafgiften blive mindre end ellers. For pengeinstitutterne vil kassebindingsregler alt andet lige resultere i en nedgang i indtjeningen, såfremt forrentningen af de bundne beløb er lavere end markedsrenten, hvilket medfører lavere selskabsskatteprovenu. Hvis pengeinstitutterne søger indtjeningsnedgangen kompenseret gennem en udvidelse af rentemarginalen (højere udlånsrente og/eller lavere indlånsrente), vil resultatet være nedgang i indkomstskattegrundlaget for personer og andre selskaber og dermed i indkomstskatteprovenuet.

Staten vil såvel i 1985 som i de nærmest kommende år have et væsentligt budgetunderskud. Likviditetstilførslen til den private sektor, som budgetunderskuddet medfører, skal for størstedelen opsuges igen for at forhindre et for stærkt rentefald, privat valutaafgang til udlandet samt indenlandsk efterspørgselspres. Udstedelse af statsgældsbeviser og statsobligationer er efter regeringens opfattelse det mest hensigtsmæssige instrument til neutralisering af statsfinansernes likviditetsvirkning.

Spørgsmål 5:

Hvor meget udgør statens renteudgifter i procent af BNP i 1970 samt hvert af årene fra 1975 til 1988 (for 1985-88 under forudsætning af realistiske kurser for udlandsrenterne og under forudsætning af den nuværende økonomiske politik videreførelse)?

Svar:

I nedenstående tabel er vist statens renteudgifter i 1970 og hvert af årene 1975-85. Statens renteudgifter absolut og i pct. af bruttonationalproduktet (BNP).